

Warszawa, dnia 28 grudnia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 934/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Bukiewicz

protokolant: protokolant sądowy stażysta Aneta Dygas

po rozpoznaniu dnia 28 grudnia 2022 r.

sprawy S. L. syna W. i Z., ur. (...) w L.

obwinionego o wykroczenie art. 92 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 14 czerwca 2022 r. sygn. akt II W 401/20

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 złotych tytułem opłaty i kwotę 50 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 934/22

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2022 r. w sprawie II K 401/20 Sąd Rejonowy w Wołominie II Wydział Karny uznał S. L. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 4 czerwca 2020 r. w lokalizacji marki u. M./P. /W. kierując pojazdem m-ki V. nr rej. (...) nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej o wjechał za sygnalizator podczas nadawania czerwonego sygnału dla jego kierunku ruchu tj. czynu z art. 92 par 1 kw i za ten czyn na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 zł, zasądził od obwinionego kwotę 140 zł łącznie tytułem kosztów sądowych.

Apelację do powyższego wyroku złożył obwiniony zaskarżając go w całości oraz wnosząc o uniewinnienie od zarzucanego mu czynu. Zaznaczył m. in., iż manewr zjazdu ze skrzyżowania rozpoczął w momencie palenia się zielonej strzałki w prawo. Fakt opóźnionego opuszczenia skrzyżowania mógł być spowodowany koniecznością umożliwienia kontynuowania ruchu z ulicy (...) przez biały samochód transportowy o dużych rozmiarach. Sędzia uniemożliwiła mu przedstawienia dowodów. Dołączył zdjęcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja własna obwinionego jest niezasadna i nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż w opinii Sądu Okręgowego, Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził przewód sądowy, zgodnie z wymogami procedury w sprawach o wykroczenia i nie dopuścił się żadnych podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów lub nakazujących jego zmianę.

Sąd Okręgowy po dokonaniu wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, zajął stanowisko, iż ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są w pełni prawidłowe, a podniesione przez obwinionego w apelacji zarzuty sprowadzające się obraży przepisów postępowania przy ocenie dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych stanowią wobec nich wyłącznie bezzasadną polemikę i jawią się jako całkowicie bezpodstawne.

Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób wyczerpujący i zgodny z wymogami art. 424 k.p.k. przedstawił w uzasadnieniu wydanego wyroku, gdzie dokonał oceny całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie zgodnie z dyspozycją art. 410 k.p.k. ze wskazaniem dowodów, które przyjął za podstawę swych ustaleń. Zawarta tam argumentacja jest logiczna, przekonywująca, pozbawiona błędów i nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k. Dokonana ocena dowodów nie uchybia też zasadom określonym w art. 4 i 5 k.p.k. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k. (zob. post. SN z dnia 12 lutego 2016 r., III KK 20/16).

Przechodząc do zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy podkreśla, że okazały się one chybione.

Rozpatrując zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. wskazać należy, iż Sąd Rejonowy rozstrzygając sprawę, za podstawę orzeczenia przyjął całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, a przedmiotem jego rozważań były wszystkie dowody i wynikające z nich fakty, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności za wykroczenie.

Do naruszenia art. 410 k.p.k. może dojść, gdy organ orzekający pominie przy dokonywaniu ustaleń istotne okoliczności wynikające z określonego wiarygodnego dowodu lub dokona ustaleń w oparciu o dowód, który nie został ujawniony w toku rozprawy.

W ocenie kontroli instancyjnej, żadne z niniejszych uchybień nie miało miejsca podczas procedowania przez Sąd I instancji.

Sąd meriti w sposób prawidłowy dokonał interpretacji wyjaśnień złożonych przez obwinionego, jak również właściwie ocenił nieosobowy materiał dowodowy.

W sposób logiczny oraz rzeczowy wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia w jakim zakresie i dlaczego dał tym dowodom wiarę, a w jakim zakresie odmówił im wiary oraz

z jakich przyczyn. Zgromadzone dowody ocenił przez pryzmat zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego rozwiewając wszelkie wątpliwości w tym zakresie. Argumentacja Sądu Rejonowego nie wzbudziła żadnych zastrzeżeń, a Sąd Okręgowy w pełni ją podzielił. Każdy dowód został poddany wystarczającej analizie i swobodnie a nie dowolnie oceniony z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania. W wystarczającym stopniu sąd wskazał dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych w tym przez odniesienie do dowodów dowodów obciążających, które jak podkreślił przeczyły wersji obwinionego i które zostały poddany wnikliwej analizie. Także podstawa prawna rozstrzygnięcia jest omówiona w wymagany sposób i zbędne byłoby w tym miejscu powielanie argumentacji, która użyta była wcześniej przy wyjaśnianiu dlaczego sąd uznał, że obwiniony naruszył przepisy prawa ruchu drogowego.

Sąd Okręgowy opierając się na wynikach przeprowadzonego postępowania dowodowego w szczególności treści zapisu obrazu zawartego na płycie CD wykluczył by obwiniony przejechał za sygnalizator przy nadawaniu dla jego kierunku ruchu zielonej strzałki umożliwiającej skręt w prawo. Dowodowy zapis video jednoznacznie wskazuje, iż przód pojazdu kierowanego przez obwinionego znajdował się kilka metrów przed sygnalizatorem w momencie kiedy sygnał zielonej strzałki przestał być wyświetlany. Obwiniony poruszał się powoli, miał pełną możliwość należytej, niczym nieograniczonej obserwacji sygnalizatora przez szybę czołową pojazdu i do czego był zobowiązany więc przy zachowaniu tego wymogu obiektywnie musiał dostrzec moment końca nadawania sygnału zielonej strzałki i w następstwie tego wykonać manewr zatrzymania pojazdu przed sygnalizatorem, który nadawał w tym momencie wyłącznie czerwony sygnał świetlny. Takie wnioski są zgodne z zasadami logiki i racjonalnego rozumowania. Obwiniony nie kwestionował poruszania się pojazdem. Tym samym jego twierdzenia co do przejazdu za sygnalizator przy nadaniu sygnału zezwalającego na to są nieprawdziwe

W tych warunkach sąd odwoławczy nie podziela poglądu, iż w sprawie wersji obwinionego nie można wykluczyć i co skutkować winno jego uniewinnieniem. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że wina obwinionego jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości a ustalenia takie oparte są na dowodach zgromadzonych w sprawie i ujawnionych na rozprawie.

Ponieważ orzeczenie zostało zaskarżone w całości Sąd dokonał jego kontroli również w zakresie rozstrzygnięcia o karze, zgodnie jednak z kierunkiem apelacji. Wskazać również należy, iż nie było powodów, by wymierzona oskarżonemu karę uznać za zbyt surową, w szczególności za rażąco surową. Rażąca niewspółmierność kary zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. czy w art. 33 kw oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą, ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (zob. wyrok SN z dnia 2.02.1995r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6/33). W przekonaniu Sądu Okręgowego wymierzona kara nie przekracza stopnia winy sprawcy, w należytych stopniu uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu i spełnia cele prewencji indywidualnej i generalnej. Kara ta uwzględnia też kryteria określone w art. 33 k.w. - w żadnym razie nie jest karą rażąco niewspółmierną. Wymierzona obwinionemu kara uwzględnia wszystkie okoliczności, które winny zostać wzięte pod uwagę i nadaje im odpowiednie znaczenie. Orzeczona grzywna i tak musi być uznana za karę łagodną zważywszy na potencjalną możliwość jej wymiaru do 5000 zł

Na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 118 kpw i art. 121 kpw Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 zł tytułem opłaty i kwotę 50 zł tytułem pozostałych kosztów sądowych wygenerowanych w postępowaniu odwoławczym zainicjowanym przez skarżącego.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.